RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 108.279 van 20 juni 2002
in de zaak A. 49.336/VII-25.746.
49.430/VII-25.751.
49.448/VII-25.757.

In zake : I.
de b.v. MEDISCH CENTRUM VOOR HUISARTSEN VAN HET LEUVENSE LABORATORIUM,
die woonplaats kiest bij
advocaat L. VAN HOUT,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Sint-Michielskaai 7
II.
1. de c.v. C.D.H.-LAREM
2. de b.v.b.a. CENTRUM VOOR RADIO-IMMUNOLOGIE,
die woonplaats kiezen bij
advocaat L. DE SCHRIJVER,
kantoor houdende te DRONGEN,
Baarledorpstraat 93
III.
de b.v.b.a. CENTRUM VOOR MEDISCHE ANALYSE,
die woonplaats kiest bij
advocaat J. CRUYPLANTS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Defacqzstraat 78/80

tegen :

I +II +III.
de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Sociale Zaken,
die woonplaats kiest bij
advocaat bij het Hof van Cassatie Ph. GÉRARD,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Louizalaan 523/28.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v. MEDISCH CENTRUM VOOR HUISARTSEN VAN HET LEUVENSE LABORATORIUM op 3 december 1992 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het koninklijk besluit van 29 september 1992 tot vaststelling van de waarde Z voor de vier trimesters van 1991, in uitvoering van artikel 34undecies bis, § 14, van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, gepubliceerd in het

Belgisch Staatsblad van 10 oktober 1992 (eerste verzoekende partij, zaak A. 49.336/VII-25.746);

Gezien het verzoekschrift dat de c.v. CDH-LAREM en de b.v.b.a. CENTRUM VOOR RADIO-IMMUNOLOGIE op 9 december 1992 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van hetzelfde besluit (tweede en derde verzoekende partij, zaak A. 49.430/VII-25.751);

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. CENTRUM VOOR MEDISCHE ANALYSE op 9 december 1992 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van hetzelfde besluit (vierde verzoekende partij, zaak A. 49.448/VII-25.757);

Gelet op het arrest nr. 41.710 van 25 januari 1993 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit in de zaak A. 49.430 wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. STEVENS;

Gelet op de beschikking van 5 april 1994 tot voeging van de zaken;

Gelet op de beschikking van 5 april 1994 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikking van 15 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 maart 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. NUYTINCK die, loco advocaten L. VAN HOUT en L. DE SCHRIJVER verschijnt voor de verzoekende partijen in de zaken A. 49.336 en A. 49.430, van advocaat F. DEBIE die, loco advocaat

J. CRUYPLANTS, verschijnt voor de verzoekende partij in de zaak A. 49.448 en van advocaat D. dE JONGHE d'ARDOYE die, loco advocaat bij het Hof van Cassatie Ph. GÉRARD verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur J. STEVENS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat het bestreden besluit, ter uitvoering van artikel 34 undecies bis, § 14, van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering (hierna : de ZIV-wet), ingevoegd bij artikel 21 van de wet van 26 juni 1992 houdende sociale en diverse bepalingen, de aldaar bedoelde waarde van Z vaststelt voor de vier trimesters van 1991; dat de betrokken regeling kadert in de artikelen 20 tot 22 van de voormelde wet van 26 juni 1992, die een systeem van terugvordering van de bedragen die aan de laboratoria voor klinische biologie zijn toegekend voor prestaties die zij hebben verricht wanneer het budget voor die uitgaven is overschreden, organiseert;

2. Overwegende dat de tweede en de derde verzoekende partijen hun enig middel als volgt formuleren en toelichten :

"Het enig middel

Het beroep tot vernietiging is gesteund op de schending van de artikelen 6 en 6 bis van de Grondwet door de artikelen 20, 21 en 22 van de wet van 26.6.1992 houdende sociale en diverse bepalingen (B.S. 30.6.1992), en derhalve door het bestreden koninklijk besluit dat werd genomen in uitvoering van het op ongrondwettige wijze bij het voornoemde artikel 21 van de wet van 26.6.1992 ingevoerde artikel 34 undecies bis ZIV-wet, de schending van de artikelen 25, 67 en 78 van de Grondwet, alsook machtsoverschrijding.

Het bestreden besluit ontleent zijn juridische grondslag uitsluitend aan de artikelen 20, 21 en 22 van de wet van 26.6.1992, waarbij de wetgever is overgegaan tot de retroactieve bekrachtiging van de bepalingen van het K.B. van 5.3.1992, waardoor resp. de K.B. van 22.3.1989 en 26.2.1991 werden opgeheven, en waardoor de wetgever de artikelen 6 en 6bis van de grondwet geschonden heeft.

Uit de Parlementaire Voorbereiding en de Memorie van Toelichting van de wet van 26.6.1992 blijkt immers dat als doel van de wet van 26.6.1992 geldt : het onaanvechtbaar maken van de reglementeringen zoals opgenomen in het bestreden K.B. van 5.3.1992 en aan deze reglementering een rechtsgrond te verschaffen, om aldus te vermijden dat de Raad van State en de Hoven en Rechtbanken een (grondwettigheids)controle zouden kunnen uitoefenen op het aldus retroaktief bekrachtigde terugvorderingssysteem.

De eerste en/of tweede verzoekster hebben annulatieberoepen ingesteld bij de Raad van State tegen :

- de beide K.B. van 22.3.1989 (G/A 40.754/VII-8929)

- het K.B. van 26.2.1991 (G/A 44.348/VII-10.105)
- het K.B. van 5.3.1992 (G/A 4.096/X-645) (sic)
- het M.B. van 1.12.1989 (G/A 42.024/X-279)
- het M.B. van 8.12.1989 (G/A 42.023/X-278)
- het M.B. van 30.10.1991 (G/A 45.891/X-336)
- het M.B. van 2.12.1991 (G/A 46.308/X-442)
- het M.B. van 24.1.1992 (G/A 46.595/X-586)

Al deze annulatieberoepen zijn gesteund op de schending door de bestreden besluiten - die thans een formeel karakter verkregen hebben door de wetgevende bekrachtiging in de artikelen 20-22 van de wet van 26.6.1992 - van de artikelen 6 en 6bis van de Grondwet.

De verzoeksters hernemen in de huidige procedure de argumentatie die zij betreffende de schending van de artikelen 6 en 6bis van de Grondwet ontwikkelden in de genoemde annulatieprocedures voor de Raad van State.

Bovendien hebben de beide verzoeksters een vordering ingesteld bij het Arbitragehof tot nietigverklaring van de artikelen 20-22 van de wet van 26.6.1992.

De verzoekende partijen vragen derhalve dat thans de Raad van State het bestreden besluit vernietigt aangezien de artikelen 20, 21 en 22 van de wet van 26.6.1992 - waaraan het bestreden besluit zijn juridische grondslag ontleent - de artikelen 6 en 6bis van de Grondwet, de principes van de Rechtsstaat en van de scheiding der machten, het artikel 7 van het Decreet d'Allarde van 2-7 maart 1791, evenals de artikelen 6.1, 13 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 en art. 1 van het Protocol nr. 1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 20 maart 1952, alsook van artikel 14 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke rechten van 19 december 1966, schenden doordat :

1. het doel van de bepalingen betreffende de ambulante klinische biologie in Titel I, Hoofdstuk IV, Afdeling 2, van de Wet van 26 juni 1992 (artikelen 20, 21 en 22) in de Toelichting (315 - 1 (B.Z. 1991-1992) wordt omschreven als het verhinderen de onwettigheid en nietigheid van de reglementering, zoals voordien opgenomen in het K.B. van 22 maart 1989 en in het K.B. van 5 maart 1992 en hun wijzigings- en uitvoeringsbesluiten, te laten vaststellen door de Raad van State enerzijds, en de Arbeidsgerechten in toepassing van artikel 107 van de Grondwet, anderzijds;
2. en doordat de artikelen 20, 21 en 22 van de wet van 26 juni 1992 houdende sociale en diverse bepalingen, waar zij met terugwerkende kracht overgaan tot de wetgevende bekrachtiging van een reglementering waarvan de onwettigheid is vastgesteld, minstens dreigt te worden vastgesteld door de rechterlijke macht, ten nadele van verzoekers, een inmenging teweegbrengen in de werking van het gerechtelijk apparaat, door hen welbewust en met terugwerkende kracht het voordeel te ontnemen van gerechtelijke beslissingen die reeds tot stand kwamen of nog tot stand zullen komen, alsook door hen met terugwerkende kracht het recht te ontnemen om voor de hoven en de rechtbanken van de rechterlijke macht en voor de Raad van State de rechtsgeldigheid te betwisten van de maatregelen, zoals opgenomen in de Koninklijke Besluiten van 22 maart 1989, 26 februari 1991 en 5 maart 1992, en van de besluiten die in uitvoering daarvan werden genomen, en hen aldus met terugwerkende kracht het recht ontnemen tot daadwerkelijke toegang tot een rechtsmacht die hen zou toelaten in het bijzonder de globale grondwettigheid te betwisten van deze maatregelen;
3. en doordat het bij de bestreden artikelen 20, 21 en 22 van de wet van 26 juni 1992 georganiseerde en in de tijd met terugwerkende kracht van toepassing gemaakte terugvorderingssysteem (hierna genoemd 'het Terugvorderingssysteem') de laboratoria voor klinische biologie, hun bestuurders of zaakvoerders, en hun aandeelhouders verhindert om een

bedrijfseconomisch en financiëel verantwoord beleid binnen het laboratorium te voeren en de werkgelegenheid in de onderneming te garanderen :

4. en doordat het door de bestreden artikelen 20, 21 en 22 van de Wet van 26 juni 1992 ingevoerde artikel 34 undecies bis ZIV-wet en het daarin vervatte Terugvorderingssysteem een ongrondwettelijke ongelijkheid creëert tussen de verschillende categorieën van laboratoria, onderverdeeld in functie van de uitgavenschijven voor klinische biologie zoals omschreven in alinea 3 van artikel 34undecies bis ZIV-wet, aangezien de tariefverlaging die daadwerkelijk optreedt ingevolge de toepassing van art. 34undecies bis ZIV-wet - waardoor immers de laboratoria gehouden zijn om bij wijze van ristorno een gedeelte van de volgens de wettelijk vastgestelde tarieven ontvangen honorering van prestaties voor klinische biologie terug te betalen aan het RIZIV - zich niet in gelijke mate voordoet ten aanzien van elke van de genoemde categorieën, gelet op de progressiviteit van de terugvorderingen op basis van de omzetgrootte van de ristornoverschuldigde laboratoria.

5. en doordat - zelfs indien men in ondergeschikte orde aanneemt (quod non) - dat als doel van de wettelijke norm zou gelden : het beperken van de uitgaven van de ziekteverzekering inzake klinische biologie, het terugvorderingssysteem zoals georganiseerd door de bestreden bepalingen systeem een ongrondwettelijke ongelijkheid creëert tussen de laboratoria voor klinische biologie die niet deelgenomen hebben aan de budgetoverschrijding (vb. door bewuste omzetdaling) enerzijds, en de laboratoria die wel hebben deelgenomen aan de budgetoverschrijding (vb. door manifeste omzetstijging) anderzijds, aangezien deze beide categorieën krachtens het bestreden terugvorderingssysteem op dezelfde wijze en in dezelfde mate ristorno's verschuldigd zijn zonder dat daarbij rekening wordt gehouden met het individueel aandeel van de afzonderlijke laboratoria in de budgetoverschrijding.

6. en doordat de artikelen 20, 21 en 22 van de Wet van 26 juni 1992 houdende sociale en diverse bepalingen, waar zij een systeem organiseren waarbij de terug te vorderen bedragen vastgesteld worden op basis van progressieve schijven in functie van het omzetcijfer van de laboratoria, zonder dat daarbij rekening wordt gehouden met een criterium van specialisatie van deze laboratoria, deze artikelen ten nadele van de verzoeksters een ongeoorloofde discriminatie doen ontstaan op het vlak van de lasten die aan de verschillende categorieën van de betrokken laboratoria worden opgelegd;

7. en doordat de toepassing van het Terugvorderingssysteem, vervat in de bestreden artikelen 20, 21 en 22 van de Wet van 26 juni 1992, ten aanzien van de laboratoria voor klinische biologie die verstrekkingen verlenen aan niet in een ziekenhuis opgenomen rechthebbenden leidt tot een buitensporige beperking van het recht van vereniging in hoofde van de aandeelhouders van deze vennootschappen, aangezien een vennootschap die niet volgens de normale economische maatstaven en de door de wet opgelegde normen - o.m. de wet van 17 juli 1975 op de jaarrekeningen van de ondernemingen en het in uitvoering daarvan genomen K.B. van 8 oktober 1976 met betrekking tot de jaarrekening van de ondernemingen - kan worden bestuurd, in de onmogelijkheid verkeert om haar maatschappelijk doel te vervullen, en derhalve de aandeelhouders van de vennootschap van de verzoeksters verhindert - of het minstens voor hen weinig zinvol maakt - om zich te verenigen in een vennootschap die als maatschappelijk doel heeft, het verlenen van verstrekkingen voor klinische biologie ten behoeve van niet in een ziekenhuis opgenomen rechthebbenden;

8. en doordat de artikelen 20, 21 en 22 van de wet van 26 juni 1992, houdende sociale en diverse bepalingen, in het nadeel van de verzoeksters

een vermindering veroorzaken van een gedeelte van de honoraria die nochtans wettelijk en regelmatig werden betaald op basis van een opgelegd tarief als tegenprestatie voor een geleverde dienst die rechtmatig werd verstrekt.

9. en doordat de artikelen 20, 21 en 22 van de Wet van 26 juni 1992 houdende sociale en diverse bepalingen, waar zij een systeem organiseren waardoor de terug te vorderen bedragen worden vastgesteld op basis van progressieve schijven in functie van de uitgaven voor klinische biologie, die enkel verwezenlijkt worden ingevolge prestaties verleend aan niet in een ziekenhuis opgenomen rechthebbenden, zonder dat daarbij het aandeel in aanmerking wordt genomen van de prestaties die door hetzelfde ristornoplichtig laboratorium voor klinische biologie worden verleend ten behoeve van gehospitaliseerde rechthebbenden, ten nadele van de verzoeksters een ongeoorloofde discriminatie doen ontstaan in de lasten die aan de laboratoria die enkel prestaties verlenen aan ambulante rechthebbenden, worden opgelegd;

Gelet op de feitelijke kontekst waarin de artikelen 20-22 van de wet van 26.6.1992 in vervanging van het K.B. van 5.3.1992 tot stand zijn gekomen, en gelet op de expliciete bedoeling van de wetgever om door middel van de wet van 26.6.1992 het terugvorderingssysteem zoals opgenomen in het K.B. van 5.3.1992 onaanvechtbaar te maken en een rechtsgrond te bieden, is het noodzakelijk dat de Raad van State een prejudiciële vraag stelt aan het Arbitragehof nopens de grondwettigheid van de wet van 26.6.1992";

Overwegende dat de eerste en de vierde verzoekende partijen dezelfde ongrondwettigheid van de artikelen 20 tot 22 van de wet van 26 juni 1992 aanvoeren, en eveneens de Raad van State verzoeken een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof voor te leggen;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord in de drie zaken verwijst naar bij het Arbitragehof tegen de betrokken wetsbepalingen ingestelde annulatieberoepen en stelt :

"Het middel komt hierop neer dat het aangevochten Koninklijk Besluit onwettig zou zijn daar genomen in uitvoering van ongrondwettelijke wetsbepalingen.

Volgens verzoekende partijen zou hun middel een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof vereisen betreffende de grondwettelijkheid van de artikelen 20, 21 en 22 van de wet van 26 juni 1992.

Zij stellen een prejudiciële vraag voor die de middelen bevat welke zijzelf aan het Arbitragehof hebben voorgesteld.

In eerste instantie dient de ontvankelijkheid van het middel te worden onderzocht.

In dit verband kan verwezen worden naar het arrest van Uw Raad nr. 41.710 dd. 25 januari 1993 (zaak G/A-49.430/X-908), waarbij een verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit werd verworpen.

In dit arrest werd gesteld dat het de Raad van State niet toekomt de wet aan de Grondwet te toetsen en dat de Raad van State het bestreden koninklijk besluit niet kan vernietigen om de reden dat de artikelen 20, 21 en 22 van de Wet van 26 juni 1992 houdende sociale en diverse bepalingen strijdig zouden zijn met de artikelen 6 en 6bis van de Grondwet.

In ondergeschikte orde, wat de grond betreft, meent de verwerende partij aan Uw Raad te mogen voorstellen de behandeling van de zaak te schorsen tot dat het Arbitragehof zal hebben gestatueerd betreffende het verzoek tot annulatie van de artikelen 20 tot 22 van de wet van 26 juni 1992, ingediend door de verzoekende partijen, eerder dan aan dit Hof een prejudiciële vraag te stellen, welke dubbel gebruik zou maken met dit verzoek";

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord doen gelden dat het middel wel degelijk ontvankelijk is; dat zij tevens uitdrukkelijk verklaren in te stemmen met het verzoek van de verwerende partij om de behandeling van de voorliggende zaken op te schorten totdat het Arbitragehof uitspraak zal hebben gedaan over o.m. door de verzoekende partijen tegen de bedoelde wettelijke regeling ingestelde annulatieberoepen; dat de eerste en de vierde verzoekende partijen in dit verband uitdrukkelijk stellen dat de prejudiciële vragen die door de Raad van State aan het Arbitragehof zouden gesteld worden "dezelfde zouden zijn als degene die de grondslag vormen van de middelen van de directe beroepen tot nietigverklaring" of "dezelfde zouden zijn waarop de middelen van de rechtstreekse beroepen tot vernietiging zouden steunen"; dat de tweede en de derde verzoekende partijen stellen dat "een prejudiciële vraag die in uitvoering van artikel 26, 2°, van de bijzondere wet op het Arbitragehof zou worden gesteld door de Raad van State inderdaad 'dubbel gebruik' zou uitmaken, gelet op de hangende procedures voor het Arbitragehof";

Overwegende dat de tweede en de derde verzoekende partijen in hun laatste memorie, nadat de auditeur-verslaggever besloot tot de ongegrondheid van het enig middel op grond van inmiddels tussengekomen arresten van het Arbitragehof, nog doen gelden :

"In het inleidend verzoekschrift werd het middel als volgt geformuleerd :
'Het beroep tot vernietiging is gesteund op de schending van de artikelen 6 en 6 bis van de Grondwet door de artikelen 20, 21 en 22 van de wet van 26.6.1992 houdende sociale en diverse bepalingen (B.S. 30.6.1992), en derhalve door het bestreden koninklijk besluit dat werd genomen in uitvoering van het op ongrondwettige wijze bij het voornoemde artikel 21 van de wet van 26.6.1992 ingevoerde artikel 34undecies bis ZIV-wet, de schending van de artikelen 25, 67 en 78 van de Grondwet, alsook machtsoverschrijding'.
De verzoekende partijen vroegen dat de Raad van State het bestreden besluit zou vernietigen aangezien de artikelen 20, 21 en 22 van de wet van 26.6.1992 - waaraan het bestreden besluit zijn juridische grondslag ontleent - de artikelen 6 en 6bis van de Grondwet, de principes van de Rechtsstaat en van de scheiding der machten, het artikel 7 van het Decreet d'Allarde van 2-7 maart 1791, evenals de artikelen 6.1, 13 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 en art. 1 van het Protocol nr. 1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 20 maart 1952, alsook van artikel 14 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke rechten van 19 december 1966, schenden.

Het Europees verdrag van de rechten van de Mens heeft een directe werking in de Belgische interne rechtsorde.

De overweging van de Auditeur bij de Raad van State, m.n. dat het 'enige middel ongegrond' zou zijn, louter ingevolge de tussenkomst van de arresten van het Arbitragehof nrs. 84/1993 van 7.12.1993 en 5/94 van 20.1.1994, kan derhalve niet bijgetreden worden.

De verzoekende partijen handhaven hun verzoek tot de Raad van State om het in het verzoekschrift ontwikkelde middel te onderzoeken in het kader van de artikelen 6.1, 13 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 en art. 1 van het Protocol nr. 1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 20 maart 1952, alsook van artikel 14 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke rechten van 19 december 1966";

Overwegende dat alle verzoekende partijen ter terechtzetting verklaren hun verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof te handhaven;

3.1. Overwegende dat het aangevoerde enig middel ontvankelijk is, vermits het, wanneer het gegrond zou worden bevonden, tot de vernietiging van het bestreden besluit zou leiden, aangezien de wettelijke regeling waarop het is gesteund, alsdan zou komen weg te vallen;

Overwegende dat de Raad van State onbevoegd is zelf de grondwettigheid van de desbetreffende wettelijke regeling te toetsen;

3.2.1. Overwegende dat uit hetgeen de verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord hebben verklaard ondubbelzinnig blijkt dat zij zelf van oordeel zijn dat de door hen gesuggereerde prejudiciële vragen doelloos zijn geworden door de door o.m. henzelf bij het Arbitragehof ingeleide vernietigingsberoepen tegen dezelfde wetsbepalingen, mits de Raad van State geen uitspraak doet voordat het Arbitragehof heeft gestatueerd;

Overwegende dat met de arresten nrs. 84/93, van 7 december 1993, en 5/94, van 20 januari 1994, het Arbitragehof de tegen de artikelen 20 tot 22 van de wet van 26 juni 1992 houdende sociale en diverse bepalingen ingestelde beroepen, heeft verworpen;

3.2.2. Overwegende dat het enig middel van de tweede en de derde verzoekende partijen blijkens de duidelijke tekst ervan is gesteund op "de schending van de artikelen 6 en 6bis van de Grondwet" en van "de artikelen 25, 67 en 78 van de Grondwet" door de meervermelde artikelen 20 tot 22 van de wet van 26 juni 1992; dat zij bij de uitwerking van het middel weliswaar ook verwijzen naar het "Decreet

d'Allarde", het E.V.R.M. en het BUPO, doch dat dit blijkbaar alleen gebeurt met het oog op het argumenteren van de schending van de Grondwet, hetgeen ook blijkt uit het feit dat zij die rechtsnormen inroepen in de gesuggereerde prejudiciële vraag aan het Arbitragehof; dat die rechtsnormen ook aan bod komen in de door het Arbitragehof verworpen annulatieberoepen; dat uit de memorie van wederantwoord blijkt dat de verzoekende partijen zich dienaangaande schikken naar de uitspraak van het Arbitragehof geveld in die vernietigingsberoepen, getuige hun verklaring dat hun prejudiciële vraag "dubbel gebruik" uitmaakt met het annulatieberoep voor dat Hof;

3.2.3. Overwegende dat bijgevolg niet kan worden ingegaan op het verzoek van de verzoekende partijen tot het formuleren van een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof;

3.3. Overwegende dat moet worden besloten dat uit de bovenvermelde arresten van het Arbitragehof voortvloeit dat het enig middel niet kan worden aangenomen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De beroepen worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de beroepen, bepaald op 396,64 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een vierde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig juni tweeduizend en twee, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **M.-R. BRACKE.**